

2010: Astrid vijfenzestig jaar jong

Vaak vraag ik me af waarom ik zo verknocht blijf aan een dorp als dit waar ik geboren werd: Sint-Martens-Latem. Hoe kan iemand zo van een 'verloren' gat houden dat na 3 dagen elders die drang komt om de koffers te pakken en terug te keren naar die heimat? Het zal een 'Freddy Quinn-gevoel' zijn, denk ik. Voor de sfeer moet je het niet doen. Eens je tot de medioren met een klein inkomen behoort, kan je er nog weinig verrichten. Het bulkt hier van schitterende restaurants, fijne kroegen, poepchique winkels en prijzige auto's maar toch kom ik niet meer 'thuis' als weleer. Wie kent wie nog?

Laatst was ik op de sluiting van het aloude 'Landbouwershuis', later de 'Rubens' en tot voor kort het gezellige 'Latemke' met zijn terrasje 'à la place m'as-tu vu'... De nostalgie komt zo in mijn ogen als ik denk dat het tegen de grond gaat. Ik heb er jaren gebrast, gefuifd, gezopen, ja lol getrapt. Die nacht ben ik zelfs niet aan een drankje geraakt! Een week later. Het tweejarig bestaan van 'Den Atelier'... Oord van feesten, fuiven, grappen en grollen sinds de jaren zeventig en nu populair bij de jongelui. Verder dan de voortent kwam ik niet. Wat fuiven betreft kan Latem op zijn beide oren slapen, maar de sfeer van 'De Klokkeput' van Miele, de 'commune' van Gevaert en de volkscafé's snuif je hier niet meer op. Het is totaal anders. Het heeft iets, de bediening is tot in de puntjes, de mensen zijn vriendelijk maar toch ben ik er niet meer thuis. Ik weet het, ik ben een oude zak en zit graag rustig te genieten van een lekker biertje of een heerlijk glaasje rood. Die cultuur is verdwenen. Nu hang je ergens tussen de mensenzee, je hebt niet eens de ruimte om aan jouw glas te nippen en converseren zit er ook niet meer in. Temps passé ne revient plus, zeker?

Zo een lange aanloop om te zeggen dat thuiskomen nog altijd plezierig is. Waarom? Als de frigo leeg is, ga je bij ons Astrid op het meest ontegenlijke uur nog een noodrantsoen halen. Je wordt er met de glimlach ontvangen, je doet een praatje en in één wenk ben je weer thuis en weet je alles wat er tijdens jouw afwezigheid voorgevallen is. Niet dat Astrid roddelt, integendeel. Ze kan de grootste geheimen bewaren en dat siert haar. Toen ze als 21-jarige haar winkelavontuur begon naast Georges Van Overschelde (nu Den Atelier) moest ik daar duivenvoer halen. Ik kocht er dan stiekem sigaretten en kleine flesjes whisky. Ja, we gingen toen uit op whiskycola maar bestelden alleen de cola. Kwes-tie van zuinig met ons drinkgeld om te springen, begrijp je? Ze heeft me nooit verraden. Vandaag, 44 jaar later, kan je nog steeds je hart uitstorten. Ze zal zeggen: "es't woar, zeg?" maar verder vertellen zal ze niet. Gelukkig hangt er wel altijd iemand rond die de laatste nieuwtjes weet en zo ben je dan weer op de hoogte. Dit alleen maar om te zeggen dat 'De Kleppe' 2010 als het 'Jaar van Astrid' wil uitroepen. Ze is wel 65 jaar jong maar met pensioen zal ze zeker nog niet gaan. Haar klanten gaan voor! Af en toe sluit ze wel eens totaal onverwacht haar santenboetiek. Je staat daar dan met de lotto in je pollen, vloekt dat het kettert maar enkele uren later schijnt het licht weer over de rekken.

Het valt ook op dat ze zich een beetje begint op te tutten. Zou er liefde in het spel zijn? Sinds twee jaar neemt ze ook wel eens verlof en trekt met de familie naar zonnige en vooral rustige oorden. Gelijk heeft ze! Een loopbaan van 44 jaar! Er zijn er weinig die dat nu nog kunnen voorleggen en let wel, van ophouden moet je haar niet spreken. Haar klanten en dat sociaal contact missen, dat zou een ramp zijn! Soms kan ze wel eens sakkeren dat het wat lastiger wordt, maar plooiën zal ze nooit! Gun haar af en toe een paar uurtjes met de kleinkinderen, laat haar wat wroeten in de 'lochting' en jaag haar vooral niet in de gordijnen. Bij Astrid is het motto: onthaasten. Dat laatste moet je haar na-geven.

't Hoekske van de roddels & de halve waarheden...

Dzjuu waddès da wijs de moand juli in Loatem en Deurle te zijn! Ge kunt bai manier van spreken verdomme in ui'en bluuten flikker langst 't stroate luupen want 't un zoe ui gienienen gezien én! Gien leevende ziele te bespeuren. Gien kamiejons mee puppemiekas want de die zijn achter un koesse bruinsel noar de woarme landen. 'k Weetet, ge zult zei'n: « Birke, gij in uiwen bluuten da un es nui toch gien zicht. » Dad'és zuust want mee nen balg gelijk de mijnen angst mijn pietse in den druugen en un 'missjelinmanneke' mee un klein soepapke un es uuk da nie. 'k Zal 't moar zelve op papier zetten veuralier datter nen andren snuggeren tiep die opmirkinge makt...

'k Oa nui veur de vakanse van de burgemiester die mappe van de 'troage wegen' gekree'en. 'k Weete nie of dadde gulder doar iet van weet, moar da zijn stafkoarten van Loatem en Deurle mee un vroagenlijste over 't nut van kirkwegels en irfdienstboareeden.

Gezien da'k van mijnen dokter weere moe lieren stappen, ek mijn 'Nancy Sinatrabotten' van bij Priejootse uit de Lange Violettenstroate angedoan, mijnen herdersstok uit de Pyreneejen gepakt en ek da ne kier bekeken. Moar vent toch. Kennekik die wegels vaneigens! Ge zoet ui puuten breken oas ge doar deure goat! Nui en tons krijgde nen tak in ui totte of moede uiwen smalsten kant iest loaten passeeren. Die gasten dien da plan gemakt en... sjappoo! MOAR! Ik durve ulder zei'en dan mier dan de elft van de wegels d'er nie opstoan. Mee al die verkavelingen zijn de schuunste boantses piepe dadei! Oas ge die voetwegels weere zoet willen invoeren dan moede de mieste villats afbreken. In Deurle koste in mijnen jongen tijd te voete van den ijskelder, deur de Koedreeve, Bachtenbirge, de Warande, langst de Kluis en Van Schuute noar de Burgemiesterstroate. Van de Florastroate in De Pinte koste langs de Reevijver via den Turrebos noar den Liegen Eerweg en langs Volders ezuu noar de Moanhoutstroate. 't Gemientebestuur ee zelve un andse toegestoken an de verloederinge van de wegelkes want van de Perrestroate koste in 1957 nog noar d'Eekeldreeve deur smalle wegelkes.

Van den Uugen Heerwig liept er neeverst de sporthalle, achter de golle van 't oefenterrein, tussen 't hoveke van Schirperiels, langs de kerreslag van Van Biesbroeckshoveke ezuu verder neeverst den bibliotheek en langst de gemientescholle deur un wegelke tot an de Burgemiesterstroate... Kan d'er ezuu nog nen uup opsommen moar 't sop es de kuule nie weerd: wig es wig! 'k Wensekik ulder veel sukses mee ulder troage weegels. Deur der over te klappen un kommen ze toch nie weere.

Nui da'k toch bezig ben. 'k Was an 't wandelen in de Muldersdreeve, 't was vrie doef weere en al mee ne kier wa zie'k: de muur van Deurle stoa in brande! Ezuu un stofwolke...

Nei, kijk zelve want 'k ei der un fotootse van getrokken...

Z'oan zuust gezegd da de ozonconcentroasse veel 'tuuge was en da't ongezond was in den buitenlucht. Jadadde man! 'k Peisdegge sebiet op 't woord van Jehova, moar 't un was nog gien 2012 en dus was de weereld toch nog nie an 't vergoan. 't Was toch verschietachtig zulle!

Nui, oas ge ezuu ne kier den tijd neemt om op 't gemakske deur ons durp te wandelen, stoa'de toch wel verstomd wa datter ier ollemolle mag en kan gebouwd worden. Un kakofonie van 'styles, trends & dreams'. Sjanse dan de mieste achter 't groen of un uuge puurte wigzitten.

Nui kannuk geluoven da 'Eccentric' in Knokke ezuu un succes ee! Hoe eksentrieker hoe beter. Vroeger woaren de 'nouveau riches' kontent mee un kopie van 't Wit huis, moar vandoage es't ezuu nen mengelmoes van strakke lijnen en decorhuizekes van Eurodisney. En verstirke burchten danze zetten!

't Gravenkastiël van Gent un kan't er nie an tippen. Veur da ollemol te betollen moede toch dedjuu un fortune uitgeven! 't Un es wel mijn affeere nie moar moeste 'k ik da geld én, zoek ut toch an wa anders uitgeven dan an nen uup stienen en nen hof woar da uiwen hovenier doagelijks bezig es.

Woar es 't plezier van 't buitenleven noartoe?

Het plekje van de gastschrijver: Roel Verschueren vanuit Wenen

De Kleppe. Eigenlijk spijs spot en cynisme, een uiting van liefde. Ik heb echter altijd een probleem gehad met het dialectdeel, vergt bij mij nog altijd te veel energie. Ik begrijp en waardeer de poging wel, maar het doel schiet mijn linkeroog voorbij. Maar daarom is niet alles wat aan mij voorbijgaat gedoemd om Kleppe te zijn.

Zeven jaar is een mooi getal. Zeven, zweeft zoals negen maar is ronder. Zo lang ben ik uit mijn vorige gemeente weg. Weet je wat zeven jaar met iemand doet?

Die zorgen voor afstand, die verplichten je eerst tot zeven te tellen voor je een antwoord geeft op een vraag over Latem.

Kinderen worden daar zenuwachtig van, van wachten bedoel ik, vooral als het doel niet duidelijk is. Ik ook.

En ik was op zoek naar een doel, naar een aanvaardbare reden waarom ik op de toevallig ontdekte wens van Albert hoe dan ook zou reageren. Wel, ik zeg het u, omdat Albert het zich gewent heeft en ik zijn wens op Google gevonden heb. Iemand meer reden nodig?

De afstand tussen Wenen en Latem is precies 1163 kilometer. Als we Michelin mogen geloven is dat exact 10:22 uur rijden, waarvan 9:46 uur op autowegen. Dat is wat men een 'goede' verbinding noemt toch?

Wel, die afstandsberekening kan dan wel kloppen, het gevoel ligt toch wat anders.

Zeven jaren betekenen op mijn leeftijd vooral vergeten wat net voor die zeven jaren is gebeurd. Ik heb geen probleem om me alles te herinneren over de kinderen die naar Sancta Maria werden gebracht en prachtig werden opgevangen. Maar dat is ondertussen 27 jaar geleden.

Ik herinner me nog levendig intense gesprekken met Raf, de enige echte burgervader van de gemeente, alles wat daarna kwam was vaal plagiaat, en dan nog niet noodzakelijk van een even authentisch gehalte.

Ik zag de gemeente veranderen, tot een gemeente zonder dorpskern, en hoeveel traiteurs en delicatessenwinkels hebben mensen nodig?

Ik heb de discussie meegemaakt over de kleur van de luiken van de Klokkeput die de burgemeester niet beviel: Provence blauw paste niet in de dorpskern die hij zelf vernietigde. Groen was zijn kleur, nou ja groen, wat daar in Latem moet voor doorgaan.

Wandel- en jaagpaden stonden op de agenda, Hooglatem was een heikel punt, rotondes en asfalt stonden ter discussie, wateroverlast zorgde voor een gespeelde solidariteit die enkele seconden de politiek oversteeg.

Ik heb brieven rondgedragen voor de verkiezingen.

Niet voor mezelf, politiek bekijk ik vanaf de zijlijn, zeker als het over de lokale politiek gaat, maar een zeker amusementsgehalte heeft het in Latem altijd wel gehad. Ik heb teksten geschreven voor kandidaten die het zelf wat moeilijk konden verwoorden, en deelgenomen aan politieke vergaderingen van zowel blauw, als groen, als geel, of welke kleur dan ook. Ik heb mijn mening gegeven na eindeloze discussies over een partijlogo, waarover gesproken werd als zou het de wereld veranderen. Ik heb een burgemeester helpen verkiezen die zowel voor als na de verkiezingen met een bevroren brede glimlach de hand schudde van zijn dorpsgenoten zonder hen in de ogen te kijken, want al op weg naar de volgende hand. Ken je dat gevoel? De hand schudden van iemand die je eigenlijk negeert?

Ik ken ook de P.I.T.A's van Latem. De Pain-in-the-Asses. De mensen die opkomen voor een partij die op voorhand weet dat ze geen kans heeft, maar wel degelijk beseft dat zonder hen niet gekookt kan worden. Deze mensen in de politieke twilight zone, die alleen kunnen overleven door ergens tussenin te vallen. Storende factoren, met niet noodzakelijk de juiste instelling die hun dorp ten goede komt.

Ik mis eigenlijk Astrid. Op de Naschmarkt in Wenen staat ook een vrouw met wat snor, maar die kan aan de onverstoorbaarheid van de eeuwig-open Astrid niet tippen.

Ik was deelgenoot van het sociale leven, dan vooral op uitnodiging en in kostuum, bij mensen die bij voorbaat wisten dat ze daarna deelgenoot zouden zijn van mijn sociaal leven. Facebook bestond nog niet, netwerken des te meer. Ik heb er rechtstaand leren eten, met een glas bengelend aan mijn bord, ongemakkelijk luisterend naar verhalen. Eten zowel als luisteren doe ik het liefst al zittend, ik gebruik mijn handen als ik discussieer. En hoe wilder de verhalen, hoe beter. Succes was een inherente factor, anders had je geen leven. En we waren schitterend in het elkaar stimuleren, uitdagen en schouderkloppen, dat hoort er nu eenmaal bij, wie gaat naar huis zonder schouderklop?

Ik herinner me de bouwfirma's die gretig elk stukje vierkante meter bouwgrond kochten en er vervolgens de in oude bakstenen en dito pannen 'Latemse villa's' op dumpden, alsminder betaalbaar, maar de vraag was groot.

Mensen met grote titels en zetels in elkaars raden van bestuur namen Latem over, kochten zich een identiteit die de hunne niet was. Inwijkelingen die zich binnen hun sociaal milieu isoleerden van wat het dorp ooit was, maar graag de aura meepikten van het idyllisch verleden. De kunstenaars die het dorp de epigraaf 'Latemse School' schonken draaien zich af en toe nog eens om in hun graf. Ik hoor het tot in Wenen.

Ik herinner me ook het elk jaar groter wordend vuurwerk op Latem Kermis, afgeschoten vanaf de geklasseerde overkant van het dorp, en Brakelkermis was ook een must. Zien en gezien worden. Kermis als venster op een wereld van mensen die geen dorpsmensen meer waren, en het nooit wilden worden....

(bezoek ook eens <http://www.verschueren.at>)

Als de nood het hoogst is, zijn de sponsors nabij! Onze oprechte dank

Wie van ons kan zeggen dat hij, bij leven, zijn beeltenis in eigen tuin heeft? Jan Fabre? Juist.

Dat is dan weer puur narcisme of hoe noem je die 'afwijking'?

Wel in de tuin van Astrid ontdekte ik tussen de struiken haar beeltenis.

Misschien niet prijzig of geen kunst met de grote K maar wel een sculptuur waar met hart en ziel aan gewerkt is.

Alleen intimi hadden daar tot nu toe weet van. Het Latems pulpblaadje 'De Loathemsche Kleppe' onthult nu voor de fans van Astrid dit ultieme secret.

Je kunt er alleen bij langs een lange smalle gang, de zithoek door tot aan de waterput en daar pas ontdek je een oase van rust waar onze 'dame van het jaar 2010' afstand neemt van de drukte van haar winkel, in haar tuintje wroeft of er even tot rust komt...

Op zondag 19 september 2010 speelt ook het bowlingteam van 'Den Laethemschen Vriendenkring' het 2de benefiettoernooi tegen 'Zinloos Geweld'.

Waar ? Real Bowling , Sint-Martens-Latem.

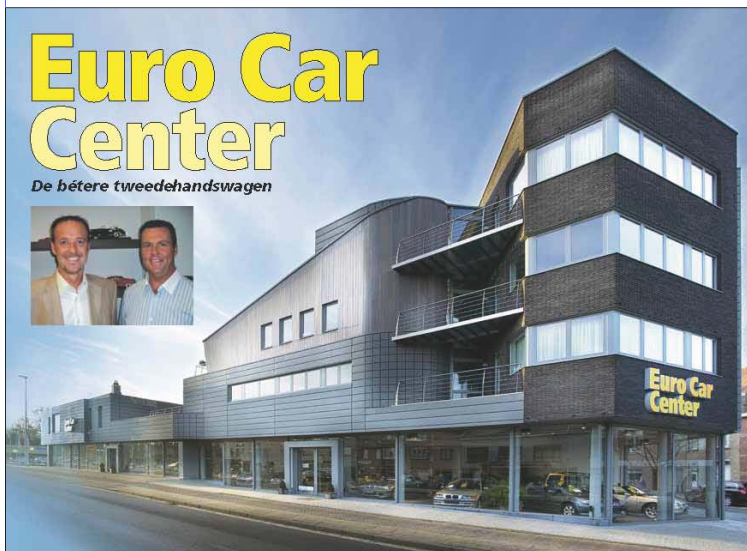
Info en inschrijving via info@realbowling.be en info@zinloosgeweld.net

De namiddag start om 13u30 met een feestelijke 'lachketting' o.l.v. een professionele lachyoga-coach.

Euro Car Center

De betere tweedehandswagen

Alle wagens worden geleverd met:

- ✓ 1 JAAR WAARBORG
- ✓ VTB-VAB DIAGNOSE ATTEST
- ✓ Groot onderhoud en integrale dieptereiniging
- ✓ CAR-PASS kilometer attest

Alle wagens
gekeurd door
een ERKEND

**DIAGNOSE
CENTRUM**

100 wagens met foto's op www.eurocarcenter.be

Brusselsesteenweg 612-614

9050 GENTBRUGGE

tel. 09 230 29 00